Тато мій замучений і тихий,
Горбоносий стомлений єврей.
Він од кашлю ледве-ледве диха
І вночі шепоче: "вей, вей, вей".
Все життя він марив лиш про спокій,
А на скрипці скиглив у пивних,
Пропливали каламутно роки
На човнах дірявих, життьових.
Але тато не згубив надії
Про Сіон синяво-золотий.
Каже він: "душа єврея мрійна
В ньому мусить жити і рости".
Каже він, що я чужа й далека,
Бо мезузу й тору не люблю,
Бо не марю про сіонську спеку,
А в ячейку ввечері ходжу.
Тату, тату. Ханаан далекий,
Казка, мрія, вигадка чужа.
Я працюю на заводі "Века"
Й жовтенятко в мене дитинча.
Я не знаю водів Іордану,
Смутку кедрів і легенд старих
Про Мойсея і верхи Ливану,
І пісень про згаслих, неживих.
А колись старе умре й потоне,
І Сіон не буде голубим.
Він зміняє колір на червоний
І постука у комуни дім.
А тепер я знать його не хочу,
Ти ж мене, татусю, не клени.
Хай твої, од сліз погаслі очи,
А мої ж веселі і ясні.
Я працюю на заводі "Века"
Й жовтенятко в мене дитинча.

Голубий Сіон мені далекий,
Як легенда давня і чужа.